

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: "یاسمین کاسائی"*

برگردان از: م. ن.

۲۳ مارچ ۲۰۱۶

زندگی روزمره زنان پناهنده جوان در وین – اتریش

"یاسمین کاسائی"

عکس از: "کارلو البرتو الدی" - Foto: Carlo Alberto Aldi

در شهر وین، منطقه اوتاکرینگ، در یک تعمیری که قبلاً بازنشستگان یا تفاعدی ها در آن زندگی می کردند، از ماه اگست ۲۰۱۵ به این طرف ۶۰ پناهنده زیرسن و بدون همراه، توسط نهاد خیریه ای به نام "زمریتا یونید – کارگران Arbeiter-Samariterbund" مراقبت می شوند. تقریباً بالاتر از نصف آنها زنان جوان و دختران اند. "یاسمین کاسائی" که در نهاد "فرار به جلو" کار می کند، یک نگاه اجمالی را در زندگی روزمره سه زن جوان به ما مهیا ساخت.

"پروین" ۱۷ ساله، "حفیظه" ۱۷ ساله و "احناز" ۱۷ ساله (نام ها توسط مدیر روزنامه تغییر داده شده است) سه زن جوان افغان در یک مرکز ابتدائی ثبت نام در اتریش با همدیگر آشنا و در ماه گذشته در پناهگاه منطقه ئی اوتاکرینگ مقیم شدند. زندگی روزمره مشترک آنها رفتن به کورس های زبان المانیست، که در آن جوانان از کشور های مختلف با زبان های متفاوت سهم می گیرند. این کورس های بیرون از پناهگاه در یک مؤسسه آموزشی در محله ۱۷ شهر وین دایر می گردد.

برای هر سه دختر در حال حاضر، آموختن زبان المانی به وضوح بالاترین اولویت را دارد. آنها می خواهند، که به زودترین فرصت زبان المانی بیاموزند، تا به قدر کافی در زندگی روزمره قادر به برقراری ارتباط با دیگران شوند. "حفیظه" ترجیح می دهد، به طور متداوم درس بخواند. همچنان آرزو دارد، که در ساعات تعطیلی بعد از ظهر در یک کورس انفرادی درس بخواند، تا هر چه سریعتر زبان بیاموزد. در وطن خود هرگز به خواندن و نوشتن دسترسی نداشت

و حالا باید از روند سواد آموزی در یک زبان کاملاً جدید آغاز کند. او می گوید، "من مشکل تر از دیگران می آموزم، من به کمک بیشتر و رابطه نظارتی نزدیک تر احتیاج دارم". این قابل فهم است، زیرا کورس های زبان المانی همه به یک ستندرد یا به یک سوپیه مشخص اند، و نیاز های خاص و یا شرایط مختلف جوانان را حل نمی کنند. به خصوص زنان و دختران در افغانستان از نظام تعلیم و تربیت حذف می شوند. ۸۰ درصد زنان در افغانستان خواندن و نوشتن را نیاموخته اند. یک دشواری که در کورس های زبان المانی در وین مد نظر گرفته نشده است.

آشنایی با شهر

بعد از اتمام ساعات درسی المانی، بعد از ظهر اوقات فراغت دختران است. "پروین" در اوقات فراغت خود دوست دارد، که با شهر وین و اطراف آن آشنا شود. بیشتر به آثار تاریخی علاقه مند است، از بعضی جای ها به تنهایی نیز دیدن می کند. "ما به طور منظم تکت هفتگی رایگان دریافت می کنیم، تا در شهر به همه جا رفته بتوانیم. برای سفر های بیرون از شهر وین پول تکت را باید خود ما بپردازیم. این یک مصرف اضافی قابل توجه است، در هفته ۲۱ یورو جیب خرچی را باید خیلی صرفه جویانه مصرف کرد". تحرک برای پروین یک جزء اساسی ادغام در جامعه است. "اگر من بخشی از این جامعه شوم، پس باید آزادانه حرکت کرده بتوانم". در جریان فرار با بعضی کسان آشنا شد. در حال حاضر خودش را با اینها خیلی نزدیک احساس می کند و برایش به یک جایگزین برای خانواده اصلی اش در افغانستان تبدیل شده اند.

"من با یک فامیل افغان در شهر کریمز Krems تماس زیاد دارم، که می خواهم آنها را هر چند وقتی ملاقات کنم". در اوقات تعطیلی خود اگر از شهر دیدن نکند، بیشتر به مطالعه آثار نویسندگان فارسی زبان، مانند حافظ و سعدی می پردازد. این کتاب ها را از کتابخانه عمومی شهر دریافت می کند.

دفتر پناهندگان هر چند وقت فعالیت های تفریحی سازماندهی می کند، مانند کورس های عکاسی و گردش دور شهر، که بعضی اوقات این دختران نیز در آن سهم می گیرند. به صورت عموم، آنها خواهان امکانات تفریحی منظم تر و با در نظر گرفتن خواسته های فردی شان می باشند. "پروین" از دیر وقت آرزوی آموختن گیتار را دارد، که در حال حاضر این امکانات را برایش یک معلم خصوصی به طور رایگان مهیا ساخته است.

زندگی مشترک

زندگی مشترک در پناهگاه به صورت عموم خوب است. به طور منظم در پناهگاه جلسات عمومی دائر می شود، که همه باشندگان در آن سهم می گیرند و در رابطه با مسائل سازماندهی کار های روزمره شان بحث می کنند. برای هر یک از چهار طبقه این ساختمان یک نفر مسؤل است، که بعضاً به زبان فارسی نیز صحبت کرده می توانند. در اتاق های یک یا دو نفری مشترکاً زندگی می کنند.

مهمان ها تا ساعت ۲۱ بجه [۹ شب] اجازه بازدید دارند، بعد از آن باید پناهگاه را ترک کنند. برای این زنان جوان این یک مشکل است. "احناز" آرزو دارد که دوستانش را که در وین زندگی نمی کنند، دعوت کند. البته اینها به یک جای خواب ضرورت دارند. "پروین" آرزو دارد، که اتاق خود را رنگ و به شوق شخصی خود آراسته سازد، تا احساس بیگانگی نکند. یک زندگی ارزشمند بیشتر از رفع ضرورت های ابتدائی است.

پناهندگان زیر سن قانونی بدون همراه، به ندرت با افراد بیرون از پناهگاه در تماس اند. "پروین" می گوید، "اکثر اینها با من برخورد احترام آمیز دارند، بعضی آنها کمتر. در هر جامعه همین طور است. اما اگر با انسان ها با یک لبخند

مواجه می شوم، عمدتاً یک لبخند از جانب مقابل باز می گردد. طوری که این زنان جوان با افراد بیرون از پناهگاه کمترین تماس ندارند، آنها دسترسی به گزارشات المانی نیز ندارند. در هر صورت این دختران تحت تأثیر بحث های سیاست پناهندگی نمی روند. "حفیظه" می گوید، "چرا دروغ بگویم. من علاقه به سیاست و اخبار ندارم. سیاستمداران کشورم همواره انسان ها را سرکوب می کنند. من فقط یک زندگی عادی و امن می خواهم".

پلان ها برای آینده

این سه زن برای آینده شان پلان های بزرگ دارند. "احناز" می گوید، "من هیچ نمی دانم از کجا شروع کنم". بعد از اتمام کورس زبان المانی، می خواهند، اولتر دوره ثانوی مکتب را بیاموزند و سپس به آموزش دوره عالی ادامه دهند. "احناز" می خواهد، در رشته مدیریت و اقتصاد تحصیل کند، "پروین" همیشه آرزو داشت، یک مهندس عمران بشود و سبک مهندسی عمرانی شرقی را با سبک غربی ترکیب دهد. "حفیظه" کار را در بخش اجتماعی ترجیح می دهد، تا در آینده به انسان هائی که در وضعیت فعلی خود او اند، کمک کند. به هر حال، این دختران جوان بعد از رسیدن به سن ۱۸ سالگی باید پناهگاه اوتاک رینگ را ترک کنند. این که بعد از آن چه می شود، نامعلوم است. آنها می خواهند که در وین بمانند، به خصوص به خاطر امکانات خوب وسایط حمل و نقل و همچنان به خاطر مؤسسات دولتی و غیر دولتی مربوط به مسایل پناهندگان.

=====
*: "یاسمین کسائی" در رشته طب انسانی تحصیل می کند، سخنگوی اجتماعی اتحادیه ملی محصلان اتریش و فعال اجتماعی در گروهی به نام "فرار به جلو" است.

منبع: ؟

[Asyl](#)
[Flüchtlingssolidarität](#)